

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 5Co/52/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4219204545
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 05. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Oliver Kolenčík
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2022:4219204545.1

Uznesenie

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Olivera Kolenčíka a sudcov JUDr. Vladimíra Pribulu a JUDr. Borisa Minksa, v spore žalobcov: 1/ Y. Y., nar. XX.XX.XXXX, Y. XXX/XX, L. T., 2/ R. N., nar. XX.XX.XXXX, Q. XXX/XX, L. T. a 3/ Y. Y., nar. XX.XX.XXXX, L. XXX/XA, L. T., všetci zastúpení advokátkou JUDr. Zuzanou Smatanovou, Nádvorie Európy, Estónsky dom 36, Komárno, proti žalovaným: 1/ Slovenský pozemkový fond Bratislava, Búdková 36, Bratislava, IČO: 17 335 345, 2/ Slovenská republika, zastúpená Slovenským pozemkovým fondom, Búdková 36, Bratislava, IČO: 17 335 345 a 3/ Slovenská republika zastúpená správcom Lesy Slovenskej republiky š.p., Námestie SNP 8, Banská Bystrica, IČO: 36 038 351, zast.: Advokátska kancelária Timoranská & Štofková, s.r.o., so sídlom Pribinova 9, Nové Zámky, IČO: 36 813 401, o určenie vlastníckeho práva, o odvolaní žalobcov proti rozsudku Okresného súdu Komárno zo dňa 16. februára 2022, č. k. 17C/53/2019-441, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok v časti výroku III. p o t v r d z u j e.

Žalovanému 3/ voči žalobcom p r i z n á v a náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Komárno (ako súd prvej inštancie v zmysle § 12 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok, ďalej len „CSP“) rozsudkom č. k. 17C/53/2019-441 zo 16. februára 2022 zamietol žalobu. O nároku na náhradu trov konania rozhodol tak, že žalovaným v 1. a 2. rade nepriznal nárok na náhradu trov konania a žalovanému v 3. rade priznal voči žalobcom v 1. až 3. rade nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2. Rozhodnutie právne odôvodnil s poukazom na § 132 ods. 1 a 2, § 133 ods. 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník, § 28 ods. 1 až 3, § 29, § 5 ods. 1 zákona č. 162/1995 Z. z. o katastri nehnuteľností a o zápise vlastníckych a iných práv k nehnuteľnostiam (katastrálny zákon), § 137 písm. c/ CSP.

3. V odôvodnení poukázal na to, že žalobcovia sa návrhom doručeným na tunajší súd dňa 31.12.2019 domáhali určenia vlastníckeho práva, na základe tej skutočnosti, že žalobcovia majú za to, že vlastníckmi nehnuteľnosťmi vedenej Okresným úradom Komárno, katastrálny odbor pre katastrálne územie L. T. na LV č. XXXX, a to: pozemok parcela registra „C“ KN č. 5512 orná pôda vo výmere 6134 m² v celosti je R. N., rod. N., nar. XX.XX.XXXX, r.č. XXXXXX/XXXX, bytom Q. XXX/XX, XXX XX L. T., občan SR, ďalej, že vlastníkom nehnuteľnosti vedenej Okresným úradom Komárno, katastrálny odbor pre katastrálne územie L. T. na LV č. XXXX, a to: pozemok parcela registra „C“ KN č. 6030 orná pôda vo výmere 6067 m² v celosti je Y. Y., rod. N., nar. XX.XX.XXXX, r.č. XXXXXX/XXXX, bytom Y. XXX/XX, XXX XX L. T., ďalej, že podielovými spoluvlastníkmi nehnuteľností vedených Okresným úradom Komárno, katastrálny odbor pre katastrálne územie L. T. na LV č. XXXX, a to: pozemok parcela registra „C“ KN č. 5787 orná pôda vo výmere 4355 m², pozemok parcela registra „C“ KN č. 5850 orná pôda vo výmere 3907 m², pozemok parcela registra „C“ KN č. 6157 orná pôda vo výmere 6605 in², sú Y. Y., rod. H., nar. XX.XX.XXXX, r.č.

XXXXXX/XXXX, bytom L. XXX/XA, XXX XX L. T., v podiele 1/2 k celku a Y. Y., rod. N., nar. XX.XX.XXXX, r.č. XXXXXX/XXXX, bytom Y. XXX/XX, XXX XX L. T., v podiele 1/2 k celku.

4. Svoje právo žalobcovia odvodzujú z titulu - Osvedčenie o dedičstve D 741/96 vydané Y. Kvasnovskou, notárom so sídlom v Komárne dňa 23.05.1997 po poručiteľke R. T., rod. H., zomrelej, XX.XX.XXXX a Osvedčenia o dedičstve 5D/216/2003 vydané JUDr. Leilou Baštrnákovou, notárom so sídlom v Komárne dňa 22.08.2013 po poručiteľke Y. N., rod. H., zomrelej XX.XX.XXXX. Po vydaní osvedčenia dedičstva po neb. R. T., rod. H. (rok XXXX) bok žalobcovi v 3. rade a právnej predchodkyňi žalobcov v 1. a 2. rade - Y. N., doručená výzva na zaplatenie nedoplatku na pozemkový nadprídel. Žalobca v 3. rade a právna predchodkyňa žalobcov v 1. a 2. rade - Y. N. nedoplatok na výzvu uhradili. Žalovaný svoje vlastnícke právo odvodzuje od Darovacej zmluvy zo dňa 22.11.1988 uzatvorenej medzi R. T., rod. H. ako darykyňou a Československým štátom ako obdarovaným. Pôvodne Darovaciú zmluvu zo dňa 22.11.1988 uzatvorila a Y. Y., rod. H. avšak v tejto časti bola Darovacia zmluva zamietnutá. Žalobcovia majú vedomosť o tom, že neb. R. T., rod. H. uzatvorila darovaciú zmluvu dňa 22.11.1988 pod tlakom, ktorý pramenil z toho, že vtedajší úradníci vytvárali enormný tlak na prídelcov, ktorý nemali zaplatený nedoplatok za pozemkový nadprídel a žiadali jeho okamžitú úhradu. Hoci neb. R. T., rod. H. tuto skutočnosť vzhľadom na jej úmrtie nevie potvrdiť, nepriamo toto tvrdenie vyplýva z konania Y. Y., rod. H., voči ktorej bola nakoniec zamietnutá darovacia zmluva, nakoľko rozporovala skutočnú podstatu tohto právneho úkonu. Žalobcovia svojím konaním - uhradením nedoplatku za pozemkový nadprídel osvedčili, že sa správajú ako vlastníci. Z konania žalovaného je práve naopak zrejmé, že sa nesprával ako vlastník, ktorý sa zaujíma o svoje vlastníctvo. Ak by tak tomu bolo a vzhľadom na postavenie žalovaného je možné oprávnene očakávať jeho odborné nakladanie s majetkom. V neprospech žalovaného možno pričítať to, že od roku 1988 žalovaný nevykonával úkony smerujúce k zápisu listiny - Darovacej zmluvy uzatvorenej medzi darykyňou R. T. a obdarovaným československým štátom. V prípade ak by žalovaný takýto úkon vykonal tak by v roku 1997 nedošlo k prededeniu predmetných nehnuteľností a následne v roku 2013. Žalobcovia v dobrej viere a bez pochybností o svojom vlastníctve uhradili nedoplatok na pozemkový nadprídel. Žalobcovia (predtým ich právny predchodcovia) predmetne pozemky až do roku 2016 prenajímali a poberali nájomné ako ich vlastníci. Žalovaný sa až do roku 2016 k vlastníctvu pozemkov nehlásil a ako ich vlastník sa ani nesprával. Žalobcovia uviedli, že žiadajú, aby súd zohľadnil tieto skutočnosti a žalobe vzhľadom na zásadu spravodlivosti prihliadnúc pritom najmä na dobrú vieru žalobcov pri úhrade nedoplatku za pozemkový nadprídel, ako aj užívaní pozemkov ako vlastných, priznal žalobcom uplatnený nárok. Na určení vlastníckeho práva podľa tejto žaloby majú žalobcovia naliehavý právny záujem, pretože na listoch vlastníctva č. XXXX, XXXX, XXXX, k.ú. L. T. je vyznačené spochybnenie hodnovernosti údajov katastra o práve k nehnuteľnostiam podľa § 39 ods. 2 a § 71 ods. 3 zákona č. 162/1995 Z. z. o katastri nehnuteľností. Žalobcovia, vzhľadom na neochotu žalovaného vysporiadať duplicitné vlastníctvo k predmetným pozemkom dohodou, nemali inú možnosť ako sa domáhať svojho práva súdnou cestou prostredníctvom určovacej žaloby.

5. Súd dospel na základe vykonaného znaleckého dokazovania k záveru, že právny predchodcovia žalobcov R. a manželka Y., ktorí nadobudli pozemky v roku 1949, následne pozemky boli prededené v roku 1973 v dedičskom rozhodnutí po R. H. D 993/72 , následne dedičské rozhodnutie po Y. H. D 641/1984 a následne dedičské rozhodnutie D 741/1996 po R. T., následne dedičské rozhodnutie 5D 216/2013 po nebohej Y. N., žalobcovia do času vykonania pozemkových úprav v roku 2016 mali za to, že im patrí vlastnícke právo k zdedeným pozemkom. Dňa 22.11.1988 však bola medzi právnymi predchodcami žalobcov R. T., rod. H. a Y. Y., rod. H. ako darujúcimi a Československým štátom ako obdarovaným, uzatvorená darovacia zmluva na základe, ktorej predmetné pozemky darykyne darovali československému štátu. Skutočnosť, že v časti darykyne Y. Y., rod. H., bola darovacia zmluva zamietnutá, neboli v spore preukázané. V prípade, ak v roku 1988 došlo k prevodu vlastníckeho práva k sporným pozemkom právnymi predchodkyňami žalobcov na štát, je vylúčené, aby tieto mohli byť predmetom dedenia v roku 1997 a 2013, nakoľko v čase smrti poručiteľiek, tieto pozemky už neboli v ich vlastníctve. Skutočnosť, že predmetná darovacia zmluva bola podpísaná nátlakom vtedajších orgánov štátnej správy taktiež v konaní nebola žiadnym spôsobom preukázaná. Pre súd sú záväzné právne skutočnosti, ktoré sú platné v zmysle právneho poriadku, pokiaľ nie je hodnoverne preukázaný opak. Súd je v sporovom konaní limitovaný skutkovými tvrdeniami sporových strán a predloženými dôkazmi. Keďže žalobcovia nevyprodukovali dôkazy preukazujúce tvrdené skutočnosti uvádzané v žalobe a neskorších vyjadreniach, najmä v časti údajnej neplatnosti darovacej zmluvy z roku 1988 medzi právnymi predchodcami žalobcov a Československou republikou, ktorá zakladá vlastnícke právo žalovaných 1 až 3 a ktorú súd skúmal ako predbežnú právnu otázku, súd žalobu zamietol.

6. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol v zmysle § 255 ods. 1 CSP, keď žalobca bol v konaní úspešnejšou stranou sporu. Nakoľko žalovaní v rade 1. a 2. vyslovene na pojednávaní uviedol, že nárok na náhradu trov konania nežiada, súd priznal tento nárok len žalovanému v 3. rade.

7. Odvolací súd v prvom rade poukazuje na obsah odvolania, z ktorého možno jednoznačne určiť, že smeruje len voči rozsudku v časti tretieho výroku, ktorý sa týkal náhrady trov konania medzi žalobcami a žalovaným v 3. rade. Odvolanie podal právny zástupca v mene všetkých troch žalobcov dôvodiac, že súd prvej inštancie pri rozhodovaní o priznaní nároku na náhradu trov konania pre žalovaného v 3. rade v rozsahu 100 % voči žalobcom v rade 1 až 3 nepostupoval správne, pričom poukázali na ust. § 365 ods. 1 písm. f/ a písm. h/ CSP. Bod 19 odôvodnenia napadnutého rozhodnutia považujú za zmatečný.

8. Postup prvoinštančného súdu pri rozhodovaní o náhrade trov konania pre žalovaného v 3. rade považujú za nesprávny, keď vzhľadom na povahu a okolnosti sporu neprihliadol na dôvody hodné osobitného zreteľa na strane žalobcov pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania pre žalovaného v 3. rade, ktoré existujú a zakladajú podľa názoru žalobcov postup súdu pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania podľa § 257 CSP.

9. Dôvodmi hodnými osobitného zreteľa sú najmä: podiel oboch strán na vzniku a priebeh sporu, ktorý spočíva najmä v tom, že žalovaní, resp. ich právny predchodcovia od 22.11.1988 do roku 1997 kedy bolo prejednané dedičské konanie po poručiteľke R. T., rod. H., zomrelej XX.XX.XXXX nevykonali úkony smerujúce k zápisu listiny do katastra nehnuteľností. K ďalšiemu dôvodu hodnému osobitného zreteľa: povaha a okolnosti sporu uviedli, že žalobcovia v dedičskom konaní po svojich právnych predchodcoch v roku 1997 a následne 2013 riadne zaplatili odmenu notára a súdny poplatok za vedenie dedičského konania, žalobcovia, resp. ich právni predchodcovia zaplatili na výzvu nedoplatok na nadprídel, Okresný úrad Komárno, Pozemkový a lesný odbor pri vydávaní rozhodnutia o pozemkových úpravách v k. ú. L. T. v roku 2016 pochybil a vydal nesprávne rozhodnutie v časti týkajúcej sa nehnuteľností, ktoré sú predmetom tohto sporu. Dňa 10.08.2021 Okresný úrad Komárno, Pozemkový a lesný odbor opravil toto svoje nesprávne rozhodnutie v dôsledku čoho bolo potrebné rozšíriť strany sporu a na strane žalovanej súd povolil prístupenie žalovanej v 3. rade do konania. V čase podania žaloby žalovaná v 3. rade nebola pasívne vecne legitimovaná (a ani žalobcami ako strana sporu označená), keďže v tom čase duplicita vlastníctva na lesných pozemkoch prejednávaných v tejto veci vyznačená nebola. Vzhľadom na okolnosti za akých žalobcovia navrhli prístupenie žalovanej v 3. rade do konania, nemožno pričítať na ťarchu žalobcov s dôrazom na priznanie nároku na náhradu trov konania žalovanej v 3. rade. Nepriznať nárok na náhradu trov konania žalovanej v 3. rade navrhujú aj z toho dôvodu, aby sa tým odstránila neprimeraná tvrdosť.

10. Záverom poukázali na to, že fakticky žalobcovia sú poškodení nesprávnym úradným postupom správcu nehnuteľností vo vlastníctve štátu, Ministerstvom financií, notárskymi úradmi, Okresným úradom Komárno, Pozemkový a lesný odbor, v dôsledku ktorého mali za to, že v dedičstve im bolo riadne osvedčené vlastnícke právo k sporným pozemkom, riadne zaplatili na výzvu nedoplatok na nadprídel a celé roky pozemky užívali ako vlastné.

11. Vzhľadom na vyššie uvedené navrhli, aby odvolací súd zmenil odvolaním napadnutý výrok III. rozsudku a rozhodol tak, že žalovanej v 3. rade nárok na náhradu trov konania neprizná a nárok na náhradu trov odvolacieho konania neprizná žiadnej zo strán sporu.

12. Žalovaný v 3. rade sa písomne vyjadril k odvolaniu žalobcov. Bol toho názoru, že súd správne rozhodol, pokiaľ mu priznal nárok na náhradu trov konania, keď nárok na náhradu trov konania patrí strane, ktorá má v spore procesný úspech. V danom prípade bola žaloba zamietnutá v celom rozsahu, preto bol žalovanému v 3. rade priznaný nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Ostatní žalovaní si nárok na náhradu trov konania neuplatnili. Poukázal na § 257 CSP. Má za to, že v danej veci neexistujú žiadne dôvody hodné osobitného zreteľa, ktoré by použitie tohto ustanovenia odôvodňovali. Odmieťa akýkoľvek svoj podiel na vzniku a priebehu sporu, keď titulom vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, ktoré boli predmetom sporu sú nehnuteľnosti nadobudnuté darovacou zmluvou, ktorej neplatnosť nebola v konaní preukázaná, pričom žalobcovia o existencii darovacej zmluvy, ako aj o stanoviskách žalovaných mali vedomosť ešte pred podaním žaloby. Dôvodom zamietnutia žaloby bola skutočnosť, že žalobcovia neuniesli svoje dôkazné bremeno, teda zodpovedajú za výsledok sporu. Žalovaný v 3. rade v tomto postupe nevzhladol žiadnu neprimeranú tvrdosť, ani iné dôvody hodné

osobitného zreteľa, ktoré by mali odôvodňovať nepriznanie nároku na náhradu trov konania. Na základe uvedených skutočností žalovaný v 3. rade navrhuje, aby odvolací súd rozsudok Okresného súdu Komárno, č. k. 17C/53/2019 v napadnutom výroku potvrdil.

13. Žalovaný v 2. rade sa písomne vyjadril k odvolaniu a to tak, že sa nebude vyjadrovať, pretože to sa nevzťahuje na výsledok sporu v merite veci, ale je výlučne zamerané voči priznaniu trov konania žalovanému v 3. rade.

14. Krajský súd v Nitre, ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie podal oprávnený subjekt (žalobcovia 1/ až 3/) v rámci zákonnej lehoty pre podanie odvolania (§ 362 ods. 1 CSP) viazaný rozsahom a dôvodmi podaného odvolania (§ 379 a § 380 CSP), preskúmal napadnutý prvoinštančný rozsudok bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) a dospel k záveru, že podané odvolanie žalobcov nie je dôvodné, preto rozsudok súdu prvej inštancie v časti výroku III. ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

15. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

16. Podľa § 251 CSP, trovy konania sú všetky preukázané, odôvodnené a účelne vynaložené výdavky, ktoré vzniknú v konaní v súvislosti s uplatňovaním alebo bránením práva.

17. Podľa § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

18. Podľa § 255 ods. 2 CSP, ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

19. Podľa § 257 CSP, výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa.

20. Obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 4 Ústavy Slovenskej republiky je aj to, že strana sporu, ktorá v konaní, spravdla v spore, uspela, má, zásadne právo na to, aby sa jej nahradili všetky trovy, ktoré zaplatila vo vecnej súvislosti s uplatnením tohto základného práva. Ak sa chce súd odchyliť od tohto pravidla, musí vychádzať zo zákona a túto odchýlku aj náležite odôvodniť, inak porušuje základné právo na súdnu ochranu dotknutého účastníka.

21. Zmyslom a účelom náhrady trov konania v konaní pred všeobecným súdom (vrátane pred exekučným súdom) je poskytnúť úspešnej strane alebo strane, ktorej to priamo priznáva zákon, náhradu tých trov konania, ktoré vo vecnej a časovej súvislosti s konaním musel alebo bude musieť nepochybne zaplatiť, pričom by ich nemusel zaplatiť, ak by tu nebolo konanie pred všeobecným súdom. Výnimky z tohto pravidla musí ustanoviť zákon (čl. 46 ods. 4 a čl. 51 ods. 1 ústavy). Aj tieto výnimky sa musia uplatňovať len za splnenia všetkých zákonom ustanovených podmienok a skôr reštriktívne, napríklad takou výnimkou je nepriznanie náhrady trov konania podľa § 257 CSP.

22. Odvolanie žalobcov proti výroku III. napadnutého rozsudku, ktorým súd prvej inštancie priznal žalovanému 3/ voči žalobcom nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % odvolací súd vyhodnotil ako nedôvodné. Podstata podaného odvolania smeruje k tomu, aby súd zmenil napadnutý rozsudok v časti výroku III. a rozhodol tak, že žalovanému 3/ nárok na náhradu trov konania neprizná a nárok na náhradu trov odvolacieho konania neprizná žiadnej zo strán sporu.

23. Aplikácia § 257 CSP prichádza do úvahy v prípadoch, keď sú naplnené všetky predpoklady na priznanie náhrady trov konania, avšak súd dospeje k záveru, že sú aj dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré náhradu trov celkom alebo sčasti neprizná. Musí však ísť o celkom výnimočný prípad, ktorý musí byť v rozhodnutí odôvodnený. Výnimočnosť môže spočívať v okolnostiach danej veci, ale aj v okolnostiach na strane účastníkov konania. Pri posudzovaní okolností hodných osobitného zreteľa treba prihliadať na osobné, majetkové, zárobkové a iné pomery všetkých účastníkov konania, a tiež na okolnosti, ktoré viedli strany k uplatneniu práva na súde a ich postoj v konaní. Nepriznanie náhrady trov konania musí zodpovedať zvláštnym okolnostiam konkrétneho prípadu a jedným z rozhodujúcich hľadísk je aj to, aby sa takéto rozhodnutie nejavilo ako neprimeraná tvrdosť voči účastníkovi a aby

neodporovalo dobrým mravom. V sporovom konaní sa povinnosť nahradiť trovy konania spravuje predovšetkým zásadou úspechu vo veci. Len výnimočne nemusí súd úspešnému účastníkovi priznať náhradu trov konania. Zo slovného znenia uvedeného zákonného ustanovenia vyplýva, že ide o ustanovenie výnimočné, ktoré má súdu umožniť, aby pri rozhodovaní o náhrade trov konania mohol prihliadnuť k zvláštnostiam jednotlivých konkrétnych prípadov a má slúžiť k odstráneniu neprímernej tvrdosti. Úvaha súdu, že ide o výnimočný prípad a či sú dané dôvody hodné osobitného zreteľa, musí vychádzať z posúdenia všetkých okolností konkrétnej veci. Pri skúmaní existencie podmienok hodných osobitného zreteľa je potrebné prihliadať v prvom rade k majetkovým, sociálnym, osobným a ďalším pomerom všetkých účastníkov konania a je potrebné vziať do úvahy nielen pomery toho, kto by mal trovy konania zaplatiť, ale je nutné zohľadniť aj dopad takéhoto rozhodnutia najmä na majetkové pomery oprávneného účastníka. Významnými z hľadiska aplikácie § 257 CSP sú tiež okolnosti, ktoré viedli k uplatneniu nároku (práva) na súde, postoj účastníkov v priebehu konania a pod. (porovnaj R 82/2006, Rozsudok Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 3 M Cdo 5/2006, nález Ústavného súdu SR, sp. zn. I. ÚS 248/2010 z 21.10.2010, nález Ústavného súdu SR, sp. zn. III. ÚS 638/2016 z 21.2.2017), v opačnom prípade by tým došlo k závažnému zásahu do základných pravidiel rozhodovania o náhrade trov konania kedy platí zásada úspechu v konaní.

24. V danom prípade súd nevyužil tzv. moderačné absolučné právo. Ustanovenie § 257 CSP nie je možné považovať za predpis, ktorý by zakladal jeho voľnú možnosť aplikácie (v zmysle svojvôle), ale ide o ustanovenie, podľa ktorého je súd povinný skúmať, či v prejednávanej veci neexistujú zvláštne okolnosti hodné osobitného zreteľa, na ktoré je potrebné pri stanovení povinnosti nahradiť trovy konania výnimočne prihliadnuť. Citované ustanovenie, preto nie je možné vykladať tak, že je naň možné prihliadnuť kedykoľvek bez zreteľa na základné zásady rozhodovania o trovách konania (porov. uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 2 M Cdo 17/2009 z 28.01.2010). Obdobne Najvyšší súd SR v rámci svojej rozhodovacej činnosti konštatoval, že „§ 150 ods. 1 O.s.p. neslúži k zmierňovaniu majetkových rozdielov medzi účastníkmi konania, ale k riešeniu situácie, v ktorej je nespravodlivé, aby ten, kto dôvodne bránil svoje porušené alebo ohrozené práva alebo právom chránené záujmy, získal náhradu trov, ktoré pri tomto konaní dôvodne vynaložil. Rozhodnutie súdu, podľa ktorého ten, kto v konaní napokon uspel, znášal svoje náklady, sa preto bude javiť spravodlivým predovšetkým vzhľadom na existenciu okolností súvisiacich so stavom pred začatím sporu, so správaním sa účastníkov v priebehu sporu, s okolnosťami uplatnenia nároku a pod.“ (porov. uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 6 M Cdo 5/2011 z 18.01.2012).

25. Odvolací súd preskúmavajúc dôvodnosť podaného odvolania dospel k záveru, že súd prvej inštancie správne zistil skutkový stav veci a vec správne právne posúdil ohľadne odvolaním napadnutého výroku o náhrade trov konania. Dôvody hodné osobitného zreteľa, ktoré žalobcovia uvádzajú v podanom odvolaní nemožno považovať za relevantné. Žalovaní mali konaní plný úspech, a preto v intenciách § 255 ods. 1 CSP im vzniklo právo na náhradu trov konania, pričom odvolací súd nevzhladol dôvod pre použitie § 257 CSP a nepriznanie im nároku na náhradu trov konania z dôvodov hodných osobitného zreteľa. Išlo o neúspech žalobcov v procesnom poňatí. Hmotnoprávne skutočnosti, ktoré predchádzali spor (a na ktoré poukazovali žalobcovia v odvolaní) spôsobili, že žalobcovia spor započali. Východiská a dôvody žaloby teda žalobcovia 1/ až 3/ poznali, a ak boli neúspešní ohľadne svojich žalobných tvrdení, ktoré uplatnili voči žalovaným 1/ a 2/, potom boli bez ohľadu na iné skutočnosti a dôvody (pre ktoré mali žalovaného 3/ pribrať do konania) podľa názoru odvolacieho súdu žalobcovia neúspešní a neexistujú relevantné dôvody hodné osobitného zreteľa. Odvolací súd opakovane poukazuje na stav pred začatím sporu, kedy si žalobcovia mali zvážiť, či sú súdu schopní ponúknuť relevantné dokázaniashodné tvrdenia tak, aby bolo možné hovoriť o ich úspechu. Hodnotiac vyššie uvedené atribúty, odvolací súd dospel k záveru, že nie sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa.

26. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ustanovení § 396 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP a v odvolacom konaní úspešnému žalovanému 3/ priznal voči žalobcom nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

27. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 veta druhá Civilného sporového poriadku v spojení § 3 ods. 9 posledná veta zák. č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustné odvolanie.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).